

с св. Духа“, прибавя, че сега зависи отъ Симеона да назначи количеството злато и одежди и обявява, че, ако той поиска и друго, възможно за изпълнение, то и въ това ще получи удовлетворение, и го подканя да се обърне къмъ мира и предишната любовъ. Това сж били последнитѣ думи на патриархъ Николая, защото на 15. май 925 год. той починалъ.

Прогласяване на Симеона за царъ и на ромеитѣ; причинитѣ за миролюбивата му политика спрѣмо Византия. — Симеонъ обаче не обърналъ внимание на тия увещания и съвети; той и следъ това не сключилъ миръ, а, напротивъ, отишълъ още по-надалечъ въ своето своеволие. Въ даденото време, както се каза, главната негова задача била да разстрои опасния съюзъ на Византия съ Хърватско чрезъ сближение съ първата; но той не знаелъ, какъ ще се отнесатъ византийцитѣ къмъ него, когато почне военнитѣ действия противъ хърватитѣ. Обаче последното патриархово писмо и особено предложението на Романа за миръ въпрѣки самоволното ново завземане на тракийскитѣ крепости и градове, показали Симеону, че сближението му съ Византия било още възможно и, ако приеме Романовото предложение, той ще успѣе поне на време да се обезпечи откъмъ византийцитѣ. И наистина, за да се постави на легална почва спрѣмо Византия и да убеди императора, че не на видъ се отказва отъ византийската столица, Симеонъ решилъ да покаже, че желае да изпълни обещанието си, дадено на срещата, т. е. че желае да сключи миръ, като мислилъ, че съ това ще отнеме у византийцитѣ всѣки поводъ за война. Но, споредъ новия си планъ, той трѣбало да избѣгва въсѣка възможностъ за сключване на дълготраенъ миръ. Нѣма съмнение, че това той би постигналъ твърде лесно, ако би предложилъ неизпълними за цариградското правителство условия; но за него подобни условия засега били безсмислени: той трѣбало да предложи изпълними условия и заедно съ това да направи мирътъ невъзможенъ. Съ тая тъкмо целъ Симеонъ презъ първата половина на 925 г., може би, веднага следъ смъртта на патриархъ Николая, се прогласилъ за царъ и самодържецъ на всички българи и ромеи, защото знаелъ, че византийцитѣ никога нѣма да се съгласятъ на миръ, докато той носи тая титла (признанието на която несъмнено ще бжде поставено въ условията), особено въ дадения моментъ, когато събитията се развивали благоприятно за тѣхъ. Наскоро следъ това Симеонъ се обърналъ писмено къмъ ромейския императоръ съ предложение за миръ, като се надѣвалъ, че съ затягането на мирнитѣ преговори ще успѣе да спечели време и да държи византийцитѣ въ ржце, докато се разправи съ хърватитѣ.

Въ писмото си Симеонъ се явявалъ твърде умѣренъ въ исканията. Тукъ той вече не иска нито свалянето на Романа Лакапина отъ престола, нито триумфално влизане въ Цариградъ; освенъ това не само не иска признание на новата си титла, но дори не споменувалъ за нея въ писмото си; той се ограничилъ само съ това, че я вмѣстилъ въ надслова на писмото. Обаче и това се показало за Романа твърде оскърбително и той счелъ за нужно въ своя отговоръ да опровергае правото му да носи тая титла и да му докаже, че тя не е действителна, защото 1. той може да се нарича, както иска, дори да прогласи за царъ на цѣлата земя и сарацински емиръ-ел-муменинъ (= князь на правовѣрнитѣ), но всичко това ще си остане празна дума; 2. да не мисли Симеонъ, че разорението на византийскитѣ владения и опленяването на жителитѣ имъ му дава право да се нарича царъ на ромеитѣ, нито пъкъ окупирането на ромейскитѣ земи и крепости, защото първитѣ не сж се доброволно присъединили, а съ насилие, а отъ вторитѣ той не може да извлѣче никаква полза; 3. ако Симеонъ трѣбало да се нарича царъ на ромеитѣ, защо самитѣ българи и при това не въ малко количество, а до